

EEN HARTVERWARMEND VOORLEESVERHAAL
VOOR AL DIE KINDJES IN ONS HART

De stiekeme wens van Hartjespiet

Sinterklaas zit in zijn kantoor. Het is avond en hij geniet mijmerend van een speculaasje. De Sint is gelukkig. Alles zit op schema. Het onderhoud van de boot is bijna klaar, zelfs de vlaggetjes werden vandaag al opgehangen. En het beste nieuws is dat de Pieten een nieuw systeem hebben gevonden om de pakjes in te laden. Er zal voor de eerste keer ruimte over zijn op de stoomboot. Sinterklaas is aan het fantaseren wat hij allemaal zou kunnen doen met die extra kamer. Misschien een gezellige leeshoek met een kast vol stiekeme speculaasjes? Dat zou geweldig zijn, denkt Sinterklaas wanneer hij zijn koekje in de koffie doopt. De Sint is zo diep aan het nadenken dat hij het klopje op de deur eerst niet hoort. Het is dan ook een heel zacht, stil klopje.

Na enkele minuten is het er opnieuw. Sinterklaas twijfelt of hij het wel goed hoorde, maar zegt toch: "Binnen!" Heel aarzelend en verlegen steekt een Piet zijn hoofd door de kier naar binnen. "Hartjespiet?" zegt de Sint. "Wat brengt jou hier, er is toch geen probleem?" "Nee, nee, Sinterklaas. Er is zeker geen probleem. Zeker niet. Het is eerder... ik heb een vraag. Maar ik wil u niet storen. Ik wil u zeker niet storen." Hartjespiet doet stamelend de deur een beetje verder open. "Mag ik misschien binnenkomen?"

Sint glimlacht bij zichzelf.
Hartjespiet blijft een van zijn
meest bijzondere én meest
verlegen Pieten

"Natuurlijk mag je binnenkomen, Hartjespiet, je weet toch dat je me helemaal nooit stoort?" Sinterklaas kijkt vriendelijk, hij weet hoe verlegen Hartjespiet is. "Vertel eens, waar kan ik je mee helpen?"

Hartjespiet staat intussen op het tapijt net voor het bureau van Sinterklaas. Hij wiebelt op zijn benen en hij moet blozen, er lijken wel twee grote hartjes op zijn wangen te staan. Dat heeft hij altijd als hij erg zenuwachtig is. "Wel, Sinterklaas, ik was aan het denken... Maar als het niet kan, is het ook niet erg, dan begrijp ik het wel, maar misschien kan het toch en dan zou ik heel blij zijn, maar anders is het ook goed..." Hartjespiet stamelt verder en raakt steeds moeilijker uit zijn woorden.

"Mijn lieve Hartjespiet, kom toch even zitten en neem een speculaasje, dat helpt altijd." De Sint glimlacht en wijst naar een grote stoel. "Is je rode verf misschien op?" probeert Sinterklaas te helpen.

Hartjespiet schudt zijn hoofd.

"Is er geen zeepsop meer voor de belletjes?"

Hartjespiet schudt weer van nee.

"Aha, je hebt vast buikpijn omdat je zelf te veel hartjes-snoepjes hebt gegeten?"

Hartjespiet fluistert zachtjes nee, gaat zitten en neemt een speculaasje. Dat geeft duidelijk moed, want meteen daarna vraagt hij heel snel: "Zou ik misschien eens mee mogen varen met de stoomboot, Sinterklaas? Ik zou dat zo graag willen!" Daarna slaat hij zijn ogen neer en staart naar zijn handen in zijn schoot. Zijn vingers vormen een hartje, zoals bijna altijd.

"Je wil mee met de stoomboot?" Sinterklaas is verbaasd. "Ja, Sinterklaas, als dat eens zou kunnen, zou ik het heel graag proberen. Het is altijd zo stil hier in het kasteel

wanneer jullie vertrokken zijn en de andere Pieten zitten als ze thuiskomen vol verhalen, ik zou dat ook graag eens meemaken.”

“Wil je dan ook mee naar de daken?” Sint wrijft nadenkend in zijn baard.

“Nee hoor, zeker niet. Ik zou niet willen dat mijn pak vuil wordt, dat is iets wat absoluut niet mag voor de kinderen!” Sint glimlacht bij zichzelf, Hartjespiet blijft nog altijd een van zijn meest bijzondere Pieten, hij is blij dat hij aan hem de belangrijke taak heeft gegeven om te zorgen voor al die kindjes die niet meer bij ons zijn.

“En wat dan met het gouden boek? En met de belletjes?” vraagt de Sint.

“Daar heb ik over nagedacht, Sinterklaas. Natuurlijk moet ik ook op de boot kunnen blijven zorgen dat we geen enkel kindje vergeten. Dus als het mag, dan neem ik het gouden boek gewoon mee aan boord en als er dan nieuwe namen komen van kindjes die gestorven zijn, dan schrijf ik die elke ochtend in het boek. En mijn belletjesmachine kan ik verhuizen, het enige wat ik nodig heb, is een stopcontact.” “Mmmm”, doet de Sint. “En wat met onze tuin vol vergeet-me-nietjes? Jij bent toch de enige die daarvoor kan zorgen? Die bloemetjes zijn er speciaal om al die kinderen niet te vergeten, daar mag niets mee gebeuren!” “Ik weet het, Sinterklaas”, knikt Hartjespiet, “maar de bakkerin uit het dorp die voor mij altijd de speculaasharten bakt, wil graag voor onze tuin zorgen als ik weg ben. Ze zegt dat ze dat heel goed kan. En ze mist zelf een zoontje, dus ze weet hoe ontzettend belangrijk die bloemetjes zijn.” De Sint knikt. “Je hebt hier al goed over nagedacht hè, Hartjespiet?”

Hartjespiet begint nog erger te blozen, op zijn wangen verschijnen twee donkerrode hartjes. “Kom morgenvroeg maar terug, dan mag je even mee naar de boot, ik wil je iets tonen.” Sinterklaas neemt nog een speculaasje terwijl Hartjespiet met een lieve glimlach afscheid neemt en de Sint welterusten wenst.

De volgende morgen zijn Sinterklaas en Hartjespiet al vroeg op pad. Het valt de Sint op dat Hartjespiet straalt en bijna dansend door de straten wandelt.

“Je zou echt graag meegaan hé?” vraagt de Sint.

“Ja, Sinterklaas, eigenlijk wel. Ik denk dat het heel bijzonder zou zijn om ook op de boot een plekje te maken voor

alle kinderen die we moeten missen. Misschien kan ik elke avond vanuit een raampje van het schip kijken naar de ondergaande zon en extra bellen blazen of de namen lezen van alle kindjes in het gouden boek. Dat lijkt me heel bijzonder, want zo gaan ze echt mee op avontuur.”

“Mmmm”, doet de Sint, zoals altijd als hij nadenkt. “Het is misschien inderdaad ook tijd om jou wat meer aan de wereld te tonen, Hartjespiet. Want ik denk soms dat al die lieve mama’s, papa’s en broertjes en zusjes denken dat we kinderen die er niet meer zijn, vergeten en dat is natuurlijk niet zo. De Sint vergeet geen enkel kind.”

“Nee, natuurlijk vergeten we niemand!” Hartjespiet kijkt bang naar Sinterklaas. “Denkt u echt dat mensen dat soms denken?”

“Ja, dat zou best kunnen. Maar gelukkig ben jij er, je bent de beste Hartjespiet die er bestaat! Ik ben zo blij met jouw enorme voorraad hartjes die we kunnen meenemen op de daken om aan al die families te laten zien dat we hun kindjes nooit zullen vergeten.”

Hartjespiet moet alweer blozen, hij heeft geen idee hoe hij moet reageren op de lieve woorden van Sinterklaas. Gelukkig komen ze net aan bij de stoomboot. Daar is een hele wirwar van gangen en kamers die boordevol liggen met pakjes, chocolade, mandarijnen en marsepein. Overal zijn Pieten druk in de weer om alles klaar te maken. Als ze Sinterklaas en Hartjespiet zien aankomen, zeggen ze allemaal heel vrolijk: “Goedemorgen, Sinterklaas.” Hartjespiet begroeten ze door met hun twee handen een hartje te maken en ze lachen hem allemaal toe. Elke Piet op de boot weet dat Hartjespiet veel te verlegen is voor een high five. “Hier moeten we zijn”, zegt Sinterklaas als ze aankomen bij een houten deur in het midden van de boot. Sinterklaas stapt samen met Hartjespiet binnen in een klein kamertje. “Het is hier nog kaal en leeg, maar misschien kun je er wel iets gezelligs van maken?”

Hartjespiet loopt naar het kleine ronde raampje en steekt zijn hoofd naar buiten. Hij ademt de zeelucht diep in en draait zich daarna stralend om naar Sinterklaas: “Ik denk dat het mij wel moet lukken om hier een mooi plekje boordevol liefde van te maken!”

Zo gezegd, zo gedaan. De volgende dagen werkt Hartjespiet heel erg hard. Hij schildert en bouwt rekken. Hij verhuist waanzinnig veel hartjes naar de stoomboot: hartjes van snoep, speculaas en peperkoek. Hartjes van Lego en van pluche. Juweeltjes, sleutelhangers en kaarsen. Alles wat je maar kunt bedenken en nog meer! Daarna komen

Heel voorzichtig verhuist Hartjespiet zijn gouden boek en de bellenblaasmachine naar de stoomboot. Die móéten mee op reis

zijn bureau, zijn pantoffels en zijn hartjeskoffer. Zijn hartjesdekbed, hartjespyjama en kamerjas. Zijn hartjes-handdoeken en tandenborstel.

En helemaal op het einde, als de boot bijna klaar is om te vertrekken, verhuist Hartjespiet heel voorzichtig het gouden boek met alle namen van kindjes die niet meer bij ons zijn. En zijn bellenblaasmachine gaat natuurlijk ook mee. Die bellen laten alle kinderen voelen dat ze nooit worden vergeten.

Hartjespiet wandelt daarna nog een keer terug naar het kasteel van Sinterklaas en verstopt zich achter een lange, groene haag die gesnoeid is in de vorm van hartjes. Hij ziet vanuit zijn schuilplaats hoe de bakkerin met haar dochter zachtjes zingend tussen de bloemetjes wandelt en hier en daar wat water geeft. Hartjespiet glimlacht en weet dat hij met een gerust hart kan vertrekken. De vergeet-me-nietjes zijn in goede handen terwijl hij op zee zal zijn. Stilletjes trekt Hartjespiet de grote kasteeldeur achter zich dicht en blij gaat hij weer op weg naar de stoomboot. Als hij bij de kade komt, schrikt Hartjespiet. Want daar op het dek staat Sinterklaas en rond hem staan alle andere Pieten. Hun handen vormen allemaal een hartje en ze roepen hem aan boord: “Kom, Hartjespiet, we zijn klaar om te vertrekken, we hebben op je gewacht. We zijn zo blij dat je met ons meegaat dit jaar!” Hartjespiet maakt verlegen ook een hartje met zijn handen en klimt via de lange loopbrug aan boord.

Als de boot niet veel later de haven uitvaart, laat de kapitein zoals altijd de stoomboot vrolijk toeteren en kringelt er rook uit de schoorsteen. Het is de allereerste keer dat er ook belletjes blazen uit een klein raampje helemaal in het midden van de boot. En wie nog beter kijkt, ziet misschien nog net de blozende wangen van Hartjespiet. Hij kijkt naar de zee en reist mee, met al die kindjes in zijn hart.

BERREFONDS VZW

Dit voorleesverhaal kwam er op initiatief van Berrefonds vzw, een organisatie die al meer dan vijftien jaar zorgt voor iedereen die te maken krijgt met het verlies van een kind. Je kent deze organisatie misschien van de Koesterkoffer, die ze via alle ziekenhuizen gratis schenken aan ouders net na het verlies van een kind. Maar deze vzw doet nog veel meer om gezinnen, families, zorgprofessionals en scholen die een kind missen, te ondersteunen, en om dit immens verdriet bespreekbaar te maken in de maatschappij. Lees meer over hun werking op berrefonds.be

MEER LEZEN OVER HARTJESPIET?

Bestel dan zeker het gloednieuwe prentenboek dat zopas verschenen is bij Uitgeverij Pelckmans.

Dit hartverwarmende verhaal werd geschreven door jeugdauteur Liesbeth Talboom en prachtig geïllustreerd door Isabelle Geeraerts. Bestellen kan via de webshop van het Berrefonds. Na je bestelling krijg je het boek thuisbezorgd.

Je steunt met je aankoop de werking van deze warme vzw. hartjespiet.be

“Ik zou niet willen dat al die lieve ouders denken dat we kinderen die er niet meer zijn, vergeten. De Sint vergeet geen enkel kind”